

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2012 r.

DOLiS/DEC-377/12/27589,27593

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) po rozpoznaniu wniosku Pana J. J. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 20 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1068/11/62336, 62341) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pana J. J. na przetwarzanie jego danych osobowych w zakresie numeru prywatnego telefonu komórkowego w zbiorach Urzędu Miasta w W.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana J. J. (dalej – Skarżący) na cyt.: „(...) nie zgłoszenie zbioru danych do rejestracji Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, wykorzystywania przez przełożonych tj. kierownictwo Biura Audytu Wewnętrznego Urzędu Miasta w W. prywatnych telefonów komórkowych pracowników do celów nie związanych z zatrudnieniem bez ich formalnej zgody (...)”. W piśmie z dnia [...] lipca 2011 r. Skarżący - poinformowany uprzednio przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (dalej – GIODO), że działania mające na celu kompleksowe zbadanie zgodności praktyk stosowanych przez administratorów danych z przepisami o ochronie danych osobowych (w tym realizacji przez nich obowiązku zgłoszenia zbiorów danych do rejestracji) nie są prowadzone przez GIODO na wniosek, w przypadku skargi indywidualnej badaniu podlega

wyłącznie przetwarzanie danych osobowych osoby występującej ze skargą, a przedmiotem prowadzonego przez GODO postępowania może być przetwarzanie przez pracodawcę danych osobowych w zakresie numeru prywatnego telefonu komórkowego pracownika, nie zaś wykorzystywanie przez pracodawcę samego telefonu - wskazał, że wnosi o przeprowadzenie postępowania w przedmiocie legalności przetwarzania jego danych osobowych w zakresie prywatnego numeru telefonu komórkowego przez byłego pracodawcę, a w przypadku stwierdzenia przez GODO, że doszło do naruszenia przepisów, żąda przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez usunięcie uchybień.

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania wyjaśniającego GODO ustalił następujący stan faktyczny.

1. Skarżący do [...] października 2010 r. był pracownikiem Urzędu Miasta W. zatrudnionym na stanowisku audytora wewnętrznego w Biurze Audytu Wewnętrznego.
2. Numer prywatnego telefonu komórkowego został udostępniony przez Skarżącego pracownikom zatrudnionym w Biurze Audytu Wewnętrznego. Skarżący wskazywał również powyższy numer telefonu jako numer kontaktowy w podpisywanych przez siebie i kierowanych do jednostek w których dokonywał czynności związanych z wykonywaną przez siebie pracą w Urzędzie Miasta w W. pismach. Powyższy numer telefonu był wykorzystywany do kontaktów ze Skarżącym również przez pracowników Urzędu Miasta w W. będących jego przełożonymi.
3. Urząd Miasta w W. w złożonych w sprawie wyjaśnieniach poinformował, że przechowuje pisma (kierowane przez Skarżącego do jednostek, w których dokonywał czynności związanych z wykonywaną przez siebie pracą), w których znajduje się numer prywatnego telefonu Skarżącego oraz wskazał, że „w chwili obecnej dane osobowe Pana J. J. w zakresie jego nr tel. prywatnego nie są przetwarzane w żaden inny sposób i nie są wykorzystywane w służbowej działalności Urzędu Miasta w W.”.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie GODO w dniu 20 grudnia 2011 r. wydał decyzję odmawiającą uwzględnienia wniosku (znak: DOLiS/DEC-1068/11/62336, 62341).

W ustawowym terminie Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, w którego treści zarzucił GODO, że cyt.: „(...) [w] aktach osobowych (...) znajdują się przekazane przeze mnie w dniu [...].12.2011 r. dokumenty w tym biling z moim numerem telefonu. W ww. aktach znajdują się kserokopie tych dokumentów (...) Włączenie do akt osobowych wskazanych tu pism i bilingu jest niedopuszczalne (...) Przetwarzanie danych w postaci ww. dokumentów włączonych do moich akt osobowych (...) jest niedopuszczalne ponieważ przekracza zakres, o którym stanowi art. 27ust.2 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych (...)”. W dalszej części wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący podniósł również, że nie udostępniał numeru telefonu do celów służbowych i cyt.: „(...) [n]ie wiadomo czemu ma służyć wskazywanie w stanie faktycznym udostępniania numeru telefon prywatnego pracownikom urzędu. Nie był on udostępniany do kontaktów służbowych (...)”. Skarżący ponadto podniósł, że cyt.: „(...) [s]tan faktyczny został ustalony w decyzji jako >>istniejący w chwili wydania tej decyzji<<, co jest niezgodne z przytoczonym przez GODO orzecznictwem, w którym nie ma mowy o ww. stanie.

Mowa jest o ustalonym stanie w chwili wydania decyzji. GIODO dokonało nadinterpretacji orzecznictwa i zawęziło rozpatrywanie materiału dowodowego do tego okresu (...). Jednocześnie Skarżący wskazał, że cyt.: „(...) [n]ie jest wiadomym do jakiego stanu faktycznego odnosi się decyzja i jaki materiał dowodowy oparto ją czy z dnia [...]12.2011r. bo nic nie wskazuje na badanie dostarczonych w dniu [...]12.2011 r. dowodów (...)”. Skarżący zarzucił także, iż cyt.: „(...) GIODO nie przeprowadziło żadnych działań celem ustalenia stanu faktycznego opierając się na wyjaśnieniach Urzędu miasta. Nie dokonano m.in. ustaleń dotyczących prowadzenia zbioru numerów telefonów prywatnych wykorzystywanych do celów służbowych oraz obowiązku zgłoszenia go do GIODO (...)”. Skarżący podniósł jednocześnie, iż cyt.: „(...) [b]iorąc powyższe pod uwagę GIODO wydało decyzję nie wykonując obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego oraz przekraczając zasadę swobodnej oceny dowodów (...)”. Skarżący wniósł o uchylenie decyzji z dnia 20 grudnia 2011 r. i ponowne rozpatrzenie sprawy oraz przeprowadzenie postępowania w przedmiocie legalności przetwarzania moich danych osobowych w zakresie prywatnego numeru telefonu komórkowego oraz w przypadku stwierdzenia przez GIODO, że doszło do naruszenia przepisów, żądam przywrócenia stanu zgodnego z prawem przez usunięcie uchybień (...).

Jednocześnie Skarżący, działając w wykonaniu przysługującego mu prawa do wypowiedzenia się co do zebranych w toku postępowania dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, o którym mowa w treści art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) – dalej: Kpa, pismem złożonym do Biura GIODO w dniu [...] kwietnia 2012 r. podniósł dodatkowo, że cyt.: „(...) [p]odana informacja o bilingu jest nieprawdziwa ponieważ biling ma datę [...] kwietnia 2010 r. a kara została nałożona w dniu [...] kwietnia, wniosek o ukaranie z dnia [...] kwietnia 2010 r. (...)”. W dalszej części przedmiotowego pisma Skarżący podniósł także, iż cyt.: „(...) Urząd nie usuwa dokumentów z akt osobowych wbrew deklaracjom (...)”.

Po ponownym rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy GIODO zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji GIODO z dnia 20 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1068/11/62336, 62341) jest prawidłowe i organ podtrzymuje swoje stanowisko w niej wyrażone. Skarżący bowiem nie przedstawił w swoim wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy argumentów lub dowodów, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany rozstrzygnięcia.

Na wstępie należy ponownie wskazać, że GIODO wydając decyzję administracyjną zobowiązany jest do rozstrzygnięcia w oparciu o stan faktyczny istniejący w chwili wydania tej decyzji. To stanowisko potwierdza orzecznictwo sądowe. W szczególności przytoczyć w tym miejscu należy po raz kolejny wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2008 r. w sprawie o sygn. akt III SA/Łd 66/2008, gdzie wskazano, iż cyt.: „(...) [j]ak słusznie podkreślił organ II instancji, w doktrynie i orzecznictwie nie ma wątpliwości co do tego, iż organ wydający decyzję administracyjną jest obowiązany uwzględnić stan faktyczny ustalony w chwili wydania decyzji (...)” oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2008 r. w sprawie o sygn. akt I OSK 761/07, gdzie stwierdzono, iż „(...) [b]adając bowiem legalność przetwarzania danych osobowych, GIODO ma obowiązek ustalenia, czy na datę

wydawania rozstrzygnięcia w sprawie dane konkretnego podmiotu są przetwarzane oraz czy czynione to jest w sposób zgodny z prawem (...)”.

Jednocześnie, odnosząc się do podnoszonego przez Skarżącego w jego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzutu, że cyt.: „(...) [s]tan faktyczny został ustalony w decyzji jako >>istniejący w chwili wydania tej decyzji<<, co jest niezgodne z przytoczonym przez GODO orzecznictwem, w którym nie ma mowy o ww. stanie. Mowa jest o ustalonym stanie w chwili wydania decyzji. GODO dokonało nadinterpretacji orzecznictwa i zawęziło rozpatrywanie materiału dowodowego do tego okresu (...)” wskazać należy, że pojęcia „istniejący” oraz „ustalony” w omawianym kontekście powinny być uznane za synonimy, gdyż organ ochrony danych osobowych jest obowiązany ustalić stan istniejący w chwili rozstrzygnięcia (a więc aktualny stan faktyczny) i w oparciu o ów ustalony stan wydać decyzję administracyjną. Należy ponownie podkreślić, że powyżej wskazane stanowisko jest powszechnie przyjmowane w orzecznictwie (poza wskazanymi wyżej można powołać także podobne wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 8 lutego 1994 r., SA/Wr 1891/93 - ONSA 1995/2 poz. 64; z dnia 29 października 2003 r., SA/Bd 2154/2003, – Przegląd Orzecznictwa Podatkowego 2004/1 poz. 2; z dnia 4 grudnia 2003 r., III SA 851/2003 – Monitor Podatkowy 2004/5 poz. 44).

Wymaga również po raz kolejny wskazania, iż w myśl przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst. jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) – dalej: ustawa, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne, jeżeli odbywa się w oparciu o jedną z przesłanek wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy, tj. gdy: (pkt 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych, (pkt 2) jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, (pkt 3) jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, (pkt 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, (pkt 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: (pkt 1) usunięcie uchybień, (pkt 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, (pkt 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, (pkt 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, (pkt 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, (pkt 6) usunięcie danych osobowych.

Mając na uwadze, że z wyjaśnień Urzędu Miasta w W., złożonych pismem z dnia [...] lutego 2012 r. wynika, że przetwarzanie informacji o numerze prywatnego telefonu komórkowego Skarżącego (utrwałonej w dokumencie bilingu) pozostawało w związku z koniecznością wykazania zasadności wymierzenia mu kary porządkowej w dniu [...] kwietnia 2010 r. należy wskazać, że w ocenie GODO działanie to znajduje oparcie w przesłance określonej w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy,

zgodnie z którym przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa.

Zgodnie bowiem z art. 108 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (tekst jedn. Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.) – dalej: Kp, za nieprzestrzeganie przez pracownika ustalonej organizacji i porządku w procesie pracy, przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów przeciwpożarowych, a także przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy, pracodawca może stosować: 1) karę upomnienia, 2) karę nagany. W ocenie GIODO, z procesem nakładania kar wiąże się niewątpliwie konieczność wykazania zasadności ich wymierzenia. Na ten fakt wskazuje także pośrednio brzmienie powołanego wyżej przepisu Kp, który umocowuje pracodawcę do stosowania kary upomnienia oraz nagany za konkretne zachowania pracownika (np. nieprzestrzeganie przez niego przyjętego sposobu potwierdzania przybycia i obecności w pracy oraz usprawiedliwiania nieobecności w pracy).

Niezależnie od powyższego należy także ponownie podkreślić, że przepisy prawa nakładają na Urząd Miasta w W. obowiązek przechowywania pism stworzonych w tej jednostce. W szczególności, zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (tekst jedn. Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698 z późn. zm.) organy państwowe oraz państwowe jednostki organizacyjne, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządowe jednostki organizacyjne obowiązane są zapewnić odpowiednią ewidencję, przechowywanie oraz ochronę przed uszkodzeniem, zniszczeniem bądź utratą powstającej w nich dokumentacji, w sposób odzwierciedlający przebieg załatwiania i rozstrzygania spraw. Stosownie do § 63 ust. 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych (Dz. U. Nr 14, poz. 67)teczki aktowe przechowuje się w komórkach organizacyjnych przez dwa lata, licząc od pierwszego stycznia roku następującego po roku zakończenia spraw, których akta znajdują się w teczce. Po upływie tego okresu teczki aktowe przekazuje się do archiwum zakładowego, w trybie i na warunkach określonych w instrukcji archiwalnej. Fakt, że aktualnie przetwarzanie przez Urząd Miasta w W. informacji o numerze prywatnego telefonu komórkowego Skarżącego - jako niezbędne dla zrealizowania wynikającego z przepisów prawa obowiązku przechowywania dokumentacji - jest dopuszczalne, skutkuje brakiem podstaw do zastosowania przez GIODO - zgodnie z wnioskiem Skarżącego - środka przewidzianego w art. 18 ust. 1 ustawy, czyli nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem.

Odnosząc się do zarzutu Skarżącego, w treści którego podniósł on, że cyt.: „(...) [w] aktach osobowych (...) znajdują się przekazane przeze mnie w dniu [...].12.2011 r. dokumenty w tym biling z moim numerem telefonu. W ww. aktach znajdują się kserokopie tych dokumentów (...) Włączenie do akt osobowych wskazanych tu pism i bilingu jest niedopuszczalne (...) Przetwarzanie danych w postaci ww. dokumentów włączonych do moich akt osobowych (...) jest niedopuszczalne ponieważ przekracza zakres, o którym stanowi art. 27ust.2 pkt 6 ustawy o ochronie danych osobowych (...)” oraz zarzutów podniesionych w związku ze skorzystaniem przez Skarżącego z przysługującego mu prawa do wypowiedzenia się co do zebranych w toku postępowania dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, o którym mowa w treści art. 10 § 1 Kpa, iż cyt.: „(...) [p]odana informacja [przez Urząd Miasta w W. w wyjaśnieniach złożonych

pismem z dnia [...] lutego 2012 r. – przyp. GIODO] o bilingu jest nieprawdziwa ponieważ biling ma datę [...] kwietnia 2010 r. a kara została nałożona w dniu [...] kwietnia, wniosek o ukaranie z dnia [...] kwietnia 2010 r. (...)”, a także, iż cyt.: „(...) Urząd nie usuwa dokumentów z akt osobowych wbrew deklaracjom (...)”, należy zauważyć, że przedmiotowe zarzuty związane są co do zasady z kwestią włączania do akt osobowych innych dokumentów (w tym bilingów, w których treści zostały utrwalone dane osobowe Skarżącego w zakresie jego prywatnego numeru telefonu komórkowego). Podkreślić zatem należy, iż organ ochrony danych osobowych nie jest organem uprawnionym do rozstrzygania o legalności dysponowania dokumentami. GIODO bowiem może oceniać jedynie legalność przetwarzania danych osobowych, a nie nośników, na których dane te zostały utrwalone.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. Zgodnie bowiem z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 września 2005 r. (sygn. akt. II SA/Wa 825/05), odnoszącym się do jednej z form przetwarzania danych osobowych, o których mowa w art. 7 pkt 2 ustawy („udostępnienia”): „(...) [w] ustawie o ochronie danych osobowych brak jest przepisów obligujących administratora danych do udostępniania dokumentów zawierających dane osobowe. Ustawodawca posługuje się pojęciem >>udostępnienia<<, odnosząc je zawsze do danych osobowych, a nie do zawierających je dokumentów (...)”. Mając zatem powyższe na uwadze wymaga zaznaczenia, że przedmiotem ponownej analizy GIODO nie jest w szczególności kwestia włączenia dokumentacji (w szczególności bilingów) do akt osobowych Skarżącego, lecz przetwarzania jego danych osobowych w niej zawartych (numeru prywatnego telefonu komórkowego). Tym samym bezprzedmiotowe staje się analizowanie przepisu art. 27 ust. 2 pkt 6 ustawy, zgodnie z wolą Skarżącego, ponieważ nie odnosi się on do przetwarzania danych osobowych w postaci dokumentów, lecz przetwarzania danych w nich utrwalonych, rozumianych jako wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej.

Odnosząc się natomiast do twierdzeń Skarżącego, że nie udostępniał on numeru telefonu do celów służbowych i cyt.: „(...) [n]ie wiadomo czemu ma służyć wskazywanie w stanie faktycznym udostępniania numeru telefon prywatnego pracownikom urzędu. Nie był on udostępniany do kontaktów służbowych (...)” wskazać należy, iż z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że Skarżący w treści pism o charakterze służbowym z dni [...], [...] i [...] marca 2009 r. kierowanych do różnych adresatów, wskazywał jako telefon kontaktowy numer prywatnego telefonu komórkowego.

Odnosząc się na zakończenie do zarzutu Skarżącego, że cyt.: „(...) [n]ie jest wiadomym do jakiego stanu faktycznego odnosi się decyzja i jaki materiał dowodowy oparto ją czy z dnia [...].12.2011r. bo nic nie wskazuje na badanie dostarczonych w dniu [...].12.2011 r. dowodów (...)” i zarzutu, iż cyt.: „(...) GIODO nie przeprowadziło żadnych działań celem ustalenia stanu faktycznego opierając się na wyjaśnieniach Urzędu miasta. Nie dokonano m.in. ustaleń dotyczących prowadzenia zbioru numerów telefonów prywatnych wykorzystywanych do celów służbowych oraz obowiązku zgłoszenia go do GIODO (...)”, a także zarzutu, iż cyt.: „(...) [b]iorąc powyższe pod uwagę GIODO wydało decyzję nie wykonując obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego oraz przekraczając zasadę swobodnej oceny dowodów (...)” należy zauważyć, że GIODO w treści zaskarżonej decyzji zawarł stan faktyczny ustalony w toku postępowania. Jednocześnie należy wskazać, iż sam fakt dokonania zgłoszenia określonego zbioru

danych osobowych nie przesądza jeszcze o legalności przetwarzania danych osobowych, jest bowiem jedynie potwierdzeniem, że określona kategoria danych jest przetwarzana w zbiorze. *A contrario* – brak zgłoszenia określonej kategorii danych do rejestracji nie przesądza automatycznie o przetwarzaniu tych danych bezprawnie, jest to bowiem czynność o charakterze materialno-technicznym, której celem jest wywiązanie się administratora danych z określonych w ustawie obowiązków.

GIODO podtrzymuje zatem swoje jednoznaczne stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 20 grudnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-1068/11/62336, 62341).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012, poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem GIODO (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).